

Μαλβίνα Κάραλη

Σαββατογεννημένη

Αποσπάσματα

Χάραμα στο κρεβάτι - πρώτο τσιγάρο της μέρας. Δολιχοκέφαλος αρκούδος στα παπλώματα. Τυπικός καλοπροαίρετος, τις νύχτες γίνεται βιολί. Αφού το κεφάλι του ανάμεσα στον ώμο μου και το μάγουλο, άρα βιολί. Παίζω πάλι. (Για πόσο.) Πρωινό του Σαββάτου με τους Αιγύπτιους και τους Πακιστανούς της Σοφοκλέους. Περπατάω στην κάτω πόλη με τον Σ., τον Α., την Α. Ιρακινοί φίλοι υποδέχονται τους νεοφερμένους με χαμόγελα. Κερνάνε νεράκι εμφιαλωμένο. Καφέ με κάρδαμο. Η Γάντα, η νεαρή Αιγύπτια φίλη μου, με βάζει για δέκατη φορά να της ξαναγράψω το τηλέφωνό μου. Αγοράζω κασέτες και αιγυπτιακή λεμονίτα. «Αγκάπη μου, λατρεύεις Αίγκυπτο, έτσι δεν είναι;» Ανατολή. Μέση οδός δεν υπάρχει. Ή λατρεύεις ή απεχθάνεσαι. Η Α. χώνεται στους Κινέζους και αγοράζει φόρεμα με το μοναδικό της χαρτονόμισμα. «Λεφτά για μεσημεριανό φαγητό ή φουστάνι;» ρωτάει. Φουστάνι, φυσικά. Έκπαγλο λουσάτο κουρέλι. «Σίγουρα *Σότريس*, αγάπη μου», θα της λένε τα βράδια στο *Ζάζα'ς*, τα ψώνια με τα κραυγαλέα, τα υπερτιμημένα κουρέλια τους.

Επιστρέφω απόγευμα στο κρεβάτι, ανοίγω το τελευταίο βιβλίο του Χανίφ Κιουρέισι. Μεσάνυχτα όλη μέρα. Εξ αφορμής μιας πρότασης στο οπισθόφυλλο το πήρα. «Είμαστε αλάθητοι», λέει, «στην επιλογή του εραστή μας, ιδιαίτερα όταν αξιώνουμε το λάθος πρόσωπο. Υπάρχει ένα ένστικτο, μαγνήτης ή αερικό, που γυρεύει το αταίριαστο». Εσύ, πάλι, λες πως με κάτι τέτοιο εκνευρίζεσαι. Πως οι άνθρωποι με αντίστοιχες απόψεις είναι για σφαλιάρες. Θυμώνω. Καλά κάνω και θυμώνω. Δίκιο έχεις. Εδώ και χρόνια πια το ξέρω. Με την άρρωστη κεκτημένη του Μπατάιγ πόσο θα πας; Μια δυο φορές στη ζωή σου. Εγώ τις πήγα, τέλειωσα. Όξω απ' την παράγκα οι αταίριαστοι. να τους αγαπάμε. Να τους θυμόμαστε με τρυφερότητα. Τους χρησιμοποιήσαμε. Το πληρώσαμε, πρώτοι εμείς. Γιατί ο λάθος άλλος στην ουσία δεν φταίει. Δεν σου κρύφτηκε. Εκεί που εσύ αναγνώρισες το αταίριαστο, αυτός κατά πάσα πιθανότητα είδε το ταιριαστό. Και δεν φταίει αυτός. Του το έπαιξες καλά. Όποιος αναγνωρίζει εξ αρχής το λάθος πρόσωπο και όμως τσαλαβουτάει - αυτός φταίει. Το βλέπεις, βλάκα μου, το λάθος. Και το αποσιωπάς. Γιατί το έχεις ανάγκη. Και το αξιώνεις μόνο σε μια περίπτωση το λάθος πρόσωπο: για να το απαξιώσεις σύντομα. Για να μη δεσμευτείς. Για να μείνεις μόνος. Για να νιώσεις ανώτερος από τον εσφαλμένο. Γιατί από το λάθος πρόσωπο έχεις πάντα τη δυνατότητα να το σκάσεις με όσο το δυνατόν λιγότερη οδύνη. Με απώλειες μηδαμινές. Επιλέγω «ανάξιο εραστή» σημαίνει επίσης: αναβάλλω τον έρωτα, αλλά συγχρόνως δεν κλείνω την πόρτα στην ελπίδα θα φύγει ο πρόσκαιρος και λίγος, και κάποια μέρα θα έρθει ο ανάξιος. Αλλά όχι ακόμα. Δεν είναι η ώρα μου. Τώρα φοβάμαι οτιδήποτε μπορεί να πάρει μορφή αμετάκλητου. Την ισόβια συνύπαρξη, ιδίως.

«Επιλέγεις λάθος άνθρωπο, δηλαδή, για να το σκάσεις πιο εύκολα; Και τότε πώς εξηγείται το γεγονός πως καμιά φορά κολλάς στο λάθος πρόσωπο εκατό χρόνια;», ρωτάει η μεταμεσονύκτια φίλη. «Κατά τη γνώμη μου, μείνεις, φύγεις, το ίδιο κάνει», λέω. «Πάλι κολλάς, για να γλιτώσεις από μια ουσιαστική δέσμευση. Η λάθος επιλογή σου διασφαλίζει κατά κανόνα ανεξαρτησία. Σε ασφαλίζει από τον πόνο τού να βρεθείς ακάλυπτος, εκτεθειμένος μπροστά στον όμοιό σου. Γιατί, αν με τον όμοιό σου τύχει στραβή, τότε δεν γιατρεύεσαι. Πένθος αμετάκλητο μετά». Νύχτα, δυόμισι χρόνια πριν. Τρέχαμε με ένα φίλο στο *Μούλτι Κούλτι* - στο δρόμο απορούσε: «Μα πώς έγινε και πήγα και ερωτεύτηκα αυτό το πράγμα; Η προηγούμενη αγάπη μου διάβαζε στίχους της Σύλβια Πλαθ. Ίδια τραγούδια, ίδια κουλτούρα. Ήθελα να θέλω. Και όμως, δεν με μάγευε παρά μόνο το ασπόνδυλο. Το ριζικά ακαλλιέργητο πλάσμα. Λες πως θα μου περάσει; Αηδιάζω με τον εαυτό μου έτσι που έμπλεξα. Άλλωστε, ξέρεις πως αυτά τα παθιασμένα τα κοροϊδεύω».

Όχι, χαρά μου, δεν θα σου περάσει, σκεφτόμουν. Απλώς εκεί που κόβεσαι πως δεν θα μπορείς χωρίς την άξεστη αγάπη σου, πολύ σύντομα θα βρεις αφορμή και θα φύγεις. Και θα πεις πως δεν πήγαινε άλλο. Που πάντα πάει, άμα θες. Μετά, τα υπόλοιπα θα τα αναλάβει το πάθος της συντήρησης, θα μοιάσεις τότε ακόμα περισσότερο στους ήρωες που σιχαίνεσαι. Σε κάθε συνάντησή σου με ίσο σου άνθρωπο θα βάζεις μπροστά σαν πανοπλία το άξεστο πλάσμα. Ο λίγος ίσκιος σου θα σε θωρακίζει από την οδυνηρή συνάφεια με τον παρεμφερή σου. Κανονικά πρέπει να χρωστάς ευγνωμοσύνη γι' αυτό στην άξεστη αγάπη σου. «Σε ευχαριστώ, ακαλλιέργητο πλάσμα, που η επινοημένη μου εμμονή για σένα με προστάτεψε. Δεν πήγα να καώ με την καλή περίπτωση. Να χάσω την ανεξαρτησία μου. Τη μαγκιά μου. Να γίνω κουρέλι». Αν δεν υπήρχε το φάντασμα του άξεστου ανθρώπου, θα αναγκαζόσουν κάποια στιγμή να ζήσεις κι εσύ με έναν όμοιό σου το οδυνηρό πράγμα που λέγεται ζευγάρι, θα αναγκαζόσουν να είσαι τρυφερός, να αγαπήσεις στ' αλήθεια.

Έκλεισα το βιβλίο του Κιουρέισι - δεν είχα και πολύ κέφι για διάβασμα. Την ώρα που ντυνόμουν για να βγω, θυμήθηκα τον Κ. Άνθρωπος της νύχτας. Παρουσιαστικό τρομαχτικό. Ένας Βίκινγκ με μυαλό πεντάχρονου. Με συμπαθούσε. «Όταν ήμουν νέος», μου εξομολογήθηκε μια νύχτα, «σαν να με μούντζωσε ο Θεός και πήγα κι ερωτεύτηκα. Ήταν μια καριόλα, δεν βάζει με το νου σου. Παίρνω το αεροπλάνο και ανεβαίνω Θεσσαλονίκη να τη δω. Τρελαμένος, θέλω να της πω πόσο ερωτευμένος είμαι, θέλω να πεθάνω μαζί της. Κατεβαίνω παράλυτος. Χέρια, πόδια, δεν μπορώ να τα μανουβράρω. Τη βλέπω να με περιμένει στο αεροδρόμιο. Την κοιτάζω. Και ύστερα την πλακώνω στο ξύλο. Ξύλο πολύ, δεν βάζεις με το νου σου. Την τσάκισα. Πήρα το επόμενο αεροπλάνο και γύρισα. Αυτή ποτέ δεν κατάλαβε γιατί. Ακόμα την αγαπάω την πουτάνα. Ξύλο πολύ, δεν βάζεις με το νου σου...»

Μαλβίνα Κάραλη : Σαββατογεννημένη, εκδόσεις 01 Κείμενα, 2005, σελίδες 153-157 (πρώτη δημοσίευση στο περιοδικό Symbol της εφημερίδας Επενδυτής, 2001)
Αναδημοσίευση από: sarantakos.com

[.....]

Ένα από τα τελευταία της κείμενα, γραμμένο στο νοσοκομείο

Σήμερα, λέει, ξύπνησα άρρωστη. Με μια εικόνα σφηνωμένη στο μυαλό μου. Αγελάδες. Με μάζεψαν όπως όπως. Γυμνή. Το υπνοδωμάτιό μου σαν τη Λέρο. Ανάμεσα στα σεντόνια μου μισοσαπισμένα φρούτα. Τους σιχτίρισα. Δεν πτοήθηκαν. Κάτι θα ξέρουν. Αφέθηκα. Με έβαλαν σε ένα δωμάτιο κρέμ. Άθλιο. Παράγωνο. Ψεύτες. Είναι λέει η σουίτα. Ξέρω τι μου ετοιμάζουν. Κάνω τον ψόφιο κοριό. Κουβαλάνε όλα τους τα φασιστικά τεχνάσματα. Ορροί.

Κοιμωτεχνήματα παρακεντήσεων. Περίλυποι γιατροί. Τους λέω όλους "Στέλιο". Νευριάζουν. Ασπροντυμένες, με τρυφερά νύχια νοσοκόμας ή με νύχια κοιμώτριας. Δίχως πρόσωπο αυτές. Μόνο γυαλιά και ανταύγειες... Τον Εγγονόπουλο θα ζήσω. Μούγκα λοιπόν. Ούτε κιχ. Έκανα πως κοιμάμαι. Έσκυβαν να δουν αν αναπνέω. Ξαφνικά κι απροειδοποίητα, πετούσα δυο τρεις λέξεις απειλητικές. Σαν παραλήρημα. Πανικοβάλλονταν. Λούηδες κι έξω από την πόρτα. Μην κλειδώσεις, είπα... Για να ξαναμπούν. Να τις ξανατρομάξω. Να ξαναφύγουν. Εγώ η ψευτοάρρωστη. Και υγιής. Το ξέρω. Κι αυτοί το ξέρουν. Μου στήσανε τον Κάφκα για να με δοκιμάσουν. Κι άντεξα. Πρώτη φορά στη ζωή μου ξεπέρασα τις προβλέψεις τους για μένα. Κι άντεξα. Θα στοιχημάτιζαν δισεκατομμύρια ορρούς για το αντίθετο. Και τα 'βγαλα πέρα ένα χειμώνα, ένα καλοκαίρι, έτσι όπως κανείς δεν είχε ποτέ φανταστεί και ιδίως εγώ...

Προχωρημένο Σεπτέμβριο άνοιξα αργά τα μάτια. Ήταν η πρώτη φορά που δεν τους αποπήρα. Σήμερα. Άρχισαν να πλησιάζουν έρποντας. Άφηναν πίσω τους σάλιο ή ίχνη δακρύων. Έβγαλα το τσαντάκι με τα καλλυντικά: πούδρες, κραγιόν, τέτοια. Καθρεφτίστηκα στο γυάλισμα του σάλιου τους και βάφτηκα. Ξεθάρρεψαν. Ήρθαν κι άλλοι. Αργά. γύρω μου. Περίεργοι. Έβγαλα κι εγώ το χέρι από την κουβέρτα. Τίναξα την πεταλούδα του ορρού σαν μπριγιάν πανάκριβο. Που πρέπει να το δει η άλλη. Να καταλάβει πόσο με προτιμάει ο άντρας μου. Αυτηνής δε θα της πάρει ποτέ ολόιδιο και πανάκριβο. Αυτή σε καμιά γωνιά στρίμωγμα, σε κανα μοτέλ με άλλο όνομα. Εγώ επίσημη. Κι ακριβή. Τρομάξαν με την αγέρωχη κίνηση του χεριού μου. Σκύλες, όλες κρύβετε μέσα σας μια μορόζα έτοιμη να μοιχεύσει με τον άντρα της αξιοπρεπούς φίλης σας. Πισωπατήσατε δειλοί συνωμότες. Την ξέρετε την κίνηση. Αναγνωρίσατε την ανωτερότητα της νόμιμης. "Πίσω και σας έφαγα". Όχι. Τόπνιξα. Σιγά μην προδοθώ πριν να σας απορρυθμίσω παντελώς και ολοκληρωτικά. Τα άσπρα σάς μαράνανε.

Το χέρι άνοιξε την τσάντα. Έκανα πως ψάχνω πεντοχίλιαρα. Αν εδώ είναι όντως νοσοκομείο, έχω μάθει πως τα λεφτά και νεκρούς ανασταίνουν. Ζυγώσατε ξανά. Και την επιταγή θέλετε. Ας είναι μεταχρονολογημένη. Αρχίσατε να ονειρεύεστε πως θα μου χάσετε φαρμακωμένους ορρούς και άλλα τέτοια τελειωτικά. Πριν με ξεκάνετε να με πιέσετε να βάλω την υπογραφή από πίσω. Να πάτε να εισπράξετε. Φτωχοδιάβολοι. Λες και δεν σας είχα δει που ψάχνατε την τσάντα μου ενώ λαγοκοιμόμουν. Δυστυχισμένα ορφανά. Ευτυχώς που εγώ γλύτωσα και δεν είμαι πλέον σαν κι εσάς. Και χόρτασα. Και λεφτά. Και οικογένεια κι αγάπη. Κυρίως αγάπη. Στο μέτωπο αγγίγματα-φιλιά. Και πλάι στα χείλη. Εγώ που μέχρι πέρυσι αν με άγγιζες ακόμα και εξ αποστάσεως, ούρλιαζα "πίσω μου σε έχω σατανά".

Εγώ χόρτασα. Ένα χειμώνα αγάπη.

Μια άνοιξη ελπίδα. Κι ένα καλοκαίρι προοπτική. Ολόκληρο προοπτικές. Εγώ, η ξεγραμμένη. Χρειάστηκε να ξεγραφτώ για να μπορέσω και να συμμορφωθώ και να αγαπήσω και να αγγίξω και να ανταποδώσω και τα πάντα. Εγώ. Όχι πια ορφανή. Γεμάτη. Επαρκής. Μισοσίγουρη. Κι "ωραία", όπως με ήθελα. Με μακριά μαλλιά. Να ερεθίζουν ώμους και πλάτη.

Με κοιτάζατε ξένοι μου. Τότε έκλεισα την τσάντα αργά. Ούτε πεντοχίλιαρα, ούτε τίποτα. Άρχισα να απαιτώ διάγνωση με το δάχτυλο στο στόμα. Ηλεκτρολύτες, λέτε δειλά. Χαμογελάω. -Ναι εγώ χημεία, εσείς ΔΕΗ. Σε λίγο θα με πείτε παρά φύσιν ένωση με απροσδιόριστες συνέπειες. Εκρήξεις; Ποιός ξέρει. Ηλεκτρολύτες θέλετε; Κομψή ασθένεια; Θα σας χαλάσω εγώ χατήρι; Ηλεκτρολύτες φέρτε, να το κάψουμε κι απόψε μάγκες.

Ή μάλλον όχι. Το σατέν της μαύρης ρόμπας μούδωσε καινούργια πιο σατανική ιδέα. Είδα το μάτι του βλαχονοσοκόμου στο ανοιχτό ντεκολτέ. Αν ήμουν άρρωστη θα με κοίταζε καβλωμένος; Άπλωσα την παλάμη ανοιχτή στο στήθος. Το χάϊδεψα αργά. Όπως μπαίνατε στο κελλί μου οι φοβισμένοι. Σας έφυγε η ζωή. Πού βρίσκεται το κουράγιο η τρελή να παίζει τις 9 1/2 βδομάδες, σε γερμανική αναπηρική τσόντα; Ύστερα απότομα, με ένα συριστικό ήχο των χειλιών έμπασα το χέρι στο σουτιέν. Απότομα. Τρομάρα στο βολβό σας. Σαν αστραπή γρήγορη. Το είδα. Εδώ είμαστε.

Την τράβηξα από μέσα αιφνιδιαστικά. Ούτε που προλάβατε να οπισθοχωρήσετε. Τη γελάδα. Εκείνη με τις μαύρες βούλες. Η υπόλοιπη κρεμ σαν το δωμάτιο. Με το άλλο χέρι έπιασα το δεξί της πόδι. Το καταβρόχθισα. Ύστερα την ουρά, την πλάτη, μια βούλα, τελευταία το σβέρο και το κεφάλι. Εσείς ακίνητοι. Με αποσβολωμένα μάτια. Κοκκαλωμένοι. Παρακολουθούσατε. Στη Χασιά τα γελάδια τα καταβροχθίζετε μια χαρά, εδώ φρικάρατε. Εβγαλα και την κοκκινόβουλη. Αυτηνής σάλιωσα πρώτα λίγο τον αυχένα για να την προετοιμάσω. Μούγκρισε λιγάκι. Σχεδόν ασυναίσθητα. Άραγε πώς μπορούν να ξέρουν οι αγελάδες ότι πρόκειται να τις φας σε λίγο; Πιο πολύ έμοιασε με μουγκρητό ηδονής παρά φόβου. Πρώτα την έκοψα στα δυο, ύστερα την μάζησα αργά ώσπου περίσσεψε μόνο η ουρά της από το στόμα μου. Μπουκωμένη σας έγνεψα "κοπιάστε". Εγώ φιλόξενη, εσείς αρχίσατε να ξερνάτε. Τώρα πούστηδες. Τώρα θα τα πληρώσετε όλα. Και ναυτίες και ξερατά και πόνους και αδιαθεσίες και αργοπορίες και ψευτοαγάπη και δήθεν κατανόηση. Και ό,τι άλλο μου δώσατε. Εσείς που ερχόσαστε φρεσκοπλυμένοι και καλοντυμένοι μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσετε το χάλι μου γιατί αυτός ο πούστης ο τύραννος σας είχε ειδοποιήσει εγκαίρως: "Πηγαίνετε να την βρείτε. Την ετοίμασα. Την έχω εκπαιδέψει επαρκώς. Τώρα είναι η χαρά του άρρωστου: Διαθέ-

σιμη για κάθε θρασύδειλο μυαλό. Ταμάμ για τη διαστροφή σας να εξευτελίζετε και να υποτάσσετε. Και κυρίως σας την έχω τρομαγμένη. Με τεράστια αποθέματα φόβου και κεκτημένης ανοχής. Και ενοχής. Τέλειο θύμα".

Αλλά εγώ σας την έφερα. Γιατρεύτηκα κρυφά και ντύθηκα ίδια, όπως παλιά, υποταγμένη κι άρρωστη. Ντεμέκ. Κι εσείς πού να το φανταστείτε. Τσιμπήσατε. Κι ήρθατε να φάτε εκτεθειμένη σάρκα και ανεκτική, κοράκια. Τι φοβάται το κοράκι πιο πολύ; Την ήρεμη γελάδα. Αυτή που κρύβει μέσα της και την τρελή. Εγώ; Εγώ πλέον δε φοβάμαι. "Ο τρελαμένος γιατί να φοβηθεί την τρέλα του; Ούτε ο βρεγμένος τη βροχή, ούτε ο υγιής την υγεία του."

Κοιτάζατε τα μυτερά μου δόντια να ξανανοίγουν αχόρταστα με κινήσεις απειλητικές. Για σας. Για όποιον θα με απειλήσει ξανά. Αποσβολωμένοι κοιτάζατε. Να ανοίξει η γη να σας καταπιεί. Και δεν άνοιγε. Κι εγώ δώστου πιο αρπαχτικό να τρομάζω τα ως τώρα αρπαχτικά κοράκια της ζωής μας. Είδα τον τρόπο στο μάτι σας. Πιο καλά δεν έχω περάσει ούτε στο λούνα παρκ της Σόφιας, ούτε στη Ντίσνεϋλαντ, εγώ η βλαμένη. Για πρώτη φορά στη ζωή μου νιώθω τόσο καλά. Πως μπορώ τα πάντα. Ό,τι πεθύμησα. Από την αρχή. Έτοιμη. Χορτασμένη. Πλακατζού. Αγαπημένη. Φιλημένη. Ήσυχη. Δικιά μου. Επιτέλους. Καλή βδομάδα.

Υ.Γ. Κι ύστερα ξύπνησα. Ευτυχής κι υγιής με ωραίους εφιάλτες στο τσεπάκι και καραμελοαγελάδες στο κομοδίνο. Κι επειδή οι φρουδιστές θα αργήσουν νάρθουν στην εξουσία και φέτος, σας τα είπα τα όνειρά μου, που βγαίνουν πάντα αλήθεια. Σήμερα. Αγίου Σώζοντος, ανήμερα, αυτοπροσώπως.

Επιμέλεια - Συνεντεύξεις: Πέτρος Μπιρμπίλης